

DŽEJMS PATERSON
DEJVID ELIS

OKRIVLJENE
SUPRUGE

Prevela
Ksenija Vlatković

■ Laguna ■

Naslov originala

James Patterson and David Ellis
GUILTY WIVES

Copyright © 2012 by James Patterson
This edition published by arrangement with Little,
Brown and Company, New York, New York, USA.
All rights reserved.

Translation copyright © 2012 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Za Džudi Elis – D. E.

Prolog

JUL 2011.

I

UMREĆU OVDE, KAŽU MI. Ovde, na ovom nepoznatom mestu, u ovoj mračnoj, memljivoj, smrdljivoj tamnici, gde mi svi žele zlo i gde se uglavnom govori jezicima koje ne razumem – na ovom mestu koje će mi biti dom do sudnjega dana. Eto šta kažu. A ja imam sve manje osnova za sumnju.

Neki odavde žele da me ubiju, što iz odmazde, a što zbog toga da potvrde svoju ozloglašenost. Ko ubije jednu od Preljubnica iz Monte Karla, odnosno mene ili neku moju drugaricu, osigurao je sebi put do slave. Taj su nam nadimak prikačili strani mediji. Sve jedan domišljatiji od drugog – Četvoročlana banda, Lepotice iz Berna, Očajne domaćice. Mada manje otrežnjujući, barem po mom mišljenju, od onog što se pojavio na naslovnoj strani *Monda*, dan po donošenju presude: *Mamans Coupables*.

Mame razbojnice.

I tako ja čekam. Čekam čudo. Čekam da iskrсну novi dokazi. Da pravi ubica prizna zločin. Da pokažu razumevanje za moju žalbu. Ili da naprosto svane jutro kad ću se probuditi i ustanoviti da je sve bio samo san. Tri stotine i devedeset

osam jutara se molim dok otvaram oči da sam ponovo u Bernu, ili još bolje u Džordžtaunu, i da se spremam da održim čas iz američke književnosti mamurnim brucošima.

I motrim. Ispitujem temeljno ćošak po ćošak. Spavam sedeći. Nastojim da razbijem svaki ustaljeni obrazac ponašanja zahvaljujući kojima bi moji postupci postali predvidljivi, a ja ranjiva. Ako su već rešili da me srede, onda ću im zagorčati život.

Dan je počeo kao i svaki drugi. Spustila sam se uzanim hodnikom krila G. Kad sam stigla pred vrata sa staklenim prozorčecom na kome je štampanim slovima pisalo *Infirmierie*, zaustavila sam se tačno iza izljuštene crvene linije na podu što je služila kao upozorenje, znak za obavezno zaustavljanje pred ulazom.

„*Bonjour*“, javila sam se čuvarci na stražarskom mestu iza hidrauličnih vrata, ženi po imenu Sesil. Ne znam kako se preziva. Zatvorsko osoblje ne sme da otkriva kažnjenicama ništa osim svog imena, a i ona su po svoj prilici izmišljena. Cilj im je da zadrže anonimnost izvan zatvorskih zidova: tako zatvorenice puštene na slobodu neće moći da potraže one čuvarke koje ih nisu mazile.

„Zdravo, Abi.“ Uvek se trudi da mi odgovori na što boljem engleskom, koji uopšte nije rđav. U svakom slučaju je bolji od mog francuskog. Posle snažnog, bučnog zujanja, vrata su se uz pisak otvorila.

Zatvorska bolnica po širini i dužini podseća na američku fiskulturnu salu, samo s nižom tavanicom – od, recimo, dva i po metra. U tom pretežno otvorenom prostoru nalazilo se nekih dvadeset pet kreveta. Na jednom kraju, izduženi prostor je ograđen rešetkama – prijemni deo – gde kažnjenice

čekaju red za pregled. Na suprotnom kraju, takođe u zatvorenoj i obezbeđenoj prostoriji, čuvaju se medicinski materijal i lekovi. Iza te sobe je posebno osigurana petokrevetna prostorija, namenjena za smeštaj bolesnica sa zaraznim bolestima, onima koje iziskuju intenzivnu negu, ali i onima koje su opasne po sebe ili po druge.

Bolnica mi se dopada zbog jakog osvetljenja, koje unosi malo živosti u moje inače turobne tamničke dane. Prija mi što pomažem ljudima; takođe me podseća da sam i dalje ljudsko biće, da i dalje imam svrhu. A prija mi i što tu ne moram da čuvam leđa.

Sve ostalo mi je odurno. Za početak, miris – smrdljiva mešavina zadaha ljudskih tela, urina i snažnih sredstava za čišćenje – koji mi redovno presedne još na ulazu. A da se ne lažemo, niko u bolnicu ne dolazi zato što se dobro oseća.

Zato se ja trudim da se dobro osećam. Svom snagom se trudim.

Još sa ulaza sam ustanovila da unutra ima posla preko glave, jer su svi kreveti bili zauzeti, a doktor, dve bolničarke i četiri kažnjenice koje su pomagale bolničarkama trčkarali su od pacijentkinje do pacijentkinje i doslovce pokušavali flasterima da zakrpe zjapeće rane. U KPZ-u za žene izbio je grip, a kad se u zavodu samo jedna žena zarazi, bolest se proširi na zatvorenice u čitavom paviljonu. I pored silnog nastojanja da se bolesnice izoluju, rezultati nisu ništa bolji nego kad se stolice premeštaju po ormaru. Jednostavno nema dovoljno prostora. U Kazneno-popravnom zavodu za žene – *L’Institution de Justice et Réforme pour les Femmes* – popunjeno je preko 150 posto kapaciteta. U prostorijama predviđenim za smeštaj četiri kažnjenice nalazilo se njih sedam, pa su prekobrojne spavale na dušecima po podu. U zatvoru koji može primiti hiljadu dvesta pritvorenica

stanovalo je gotovo dve hiljade duša. Pakovali su nas kao sardine jednu uz drugu, ali su nas svejedno opominjali da stavljamo ruku preko usta kad kašljemo.

Na suprotnom kraju spazila sam Vini, koja je nekoj Arapkinji previjala nogu. I Vini je, kao i ja, pomagala bolničarkama. Upravnik zatvora nam je zabranio da se srećemo i razdvojio nas je u različite paviljone, pa smo i u bolnici morale raditi u različitim smenama.

Grlo mi se steglo kad sam je videla, kao i uvek u poslednje vreme. Vini mi je postala najbolja prijateljica kad sam se s mužem doselila u Bern, u Švajcarskoj, zbog njegovog posla u Američkoj ambasadi. Pet godina smo živele vrata do vrata, jadale se jedna drugoj zbog toga što nam muževi diplomate rade dokasno i delile sve tajne.

Zapravo, ispostavilo se, ne baš *sve*. Mada sam joj oprostila.

„Hej.“ Prošaputala je svojim ljupkim britanskim naglasom. Prstima je našla moje. „Čula sam šta se dogodilo. Jesi li dobro?“

„Ma ludo se provodim“, odgovorila sam joj. „A ti?“

Njoj nije bilo do šale. Vini je bila božanski lepa – visoka i skladno građena, s krupnim sjajnim očima, jagodicama kao isklesanim i svilenkastom kosom crnom kao gar – zbog čega sam još teže podnosila njene umorne oči i zgureno držanje, kao i lagano kopnjenje njenog duha. Od ubistava je prošlo jedva godinu dana, a od izricanja presude tri meseca. Počela je da se slama, da diže ruke. Pominju ovde čas kad se to dogodi, čas kad se izgubi i poslednja nada. Zovu ga *la reddition*. Predaja. Ja još nisam dotle dogurala. A nadam se i da nikad neću.

„Filmsko veče“, došapnula mi je. „Sačuvaću ti mesto. Volim te.“

„I ja tebe. Odmori se malo.“ Razdvojile smo prste. Njena smena se završila.

Sat i po kasnije, kad su se hidraulična vrata uz zujanje otvorila, začula sam gužvu. Stajala sam leđima okrenuta ulazu. Pomagala sam sestri da previje razderotinu na prsima jedne kažnjenice, kad je druga sestra povikala: „*Urgence!*“

Hitan slučaj. Ništa novo. Svake nedelje desi se po jedno samoubistvo u KPZ-u za žene. Zbog prenatrpanosti su među kažnjenicama u porastu bili i nasilje i bolesti izazvane rđavom higijenom. Više se nije mogla odraditi nijedna šestosatna smena a da barem jednom neko ne vikne *urgence*.

No i pored toga sam se okrenula kad su čuvarke i sestra uvezle novu kažnjenicu na kolicima.

„O, blagi bože, ne.“ Ispustila sam jastučice gaze iz ruku. Potrčala sam i pre nego što sam do kraja sve povezala. Pramen crne kose kako visi s kolica. Izraz na licu bolničarke koja je okrenula leđa gužvi da bi me pogledala i proverila da li sam shvatila ko je nova pacijentkinja. Uostalom, svi su vrlo dobro znali da smo nas četiri drugarice.

„Vini“, prošaptah.

II

„NE! ZABOGA, NE.“

Grubo sam razmaknula ljude oko sebe i, odbijajući se od njih kao loptica u fliperu, pohrlila ka Vini. Dve čuvarke su me spazile i krenule da mi preseku put, dok su lekar i dve bolničarke nadvijeni nad Vini grozničavo radili.

„Pustite me da je vidim. Pustite me... *permettez-moi*...“

Od dve čuvarke, koje su me šćepale, uspevala sam samo da vidim bolničarkina leđa i beživotno telo moje najbolje drugarice. Lekar je ubrzano govorio – svakako prebrzo da ga išta razumem – a bolničarka je poletela po lek iz ormarića.

„Šta se dogodilo?“ Pitanje sam postavila u prazno, u panici im se ponovo obrativši na pogrešnom jeziku.

Iznova sam pokušala da se otarasim čuvarki. Samo hoću da je vidim. Samo hoću da *ona* vidi *mene*. Jedna me je, međutim, munula podlakticom u grudi i meni se izmaklo tlo pod nogama. Opružila sam se po podu koliko sam duga. Glavom sam tresnula o pločice. Čuvarke su se sagnule, i koristeći prednosti sile teže, prikovale me za patos.

„Molim vas. *S'il vous plaît*“, uspela sam da procedim.
„Vini...“

Izvivši vrat što sam više mogla, onako prikovana za pod između dve čuvarke, videla sam kako se lekar, sredovečan čovek duge sede kose, uspravlja i klonulo odmahuje glavom bolničarki. Prebacio je stetoskop oko vrata i okrenuo se prema sestri koja je vadila lekove. „Marijan“, pozvao ju je. „*Il n'est pas nécessaire.*“

„Ne!“, zacvileh.

Pogledao je gore u zidni sat. „*Le temps de mort... ah, il est quatorze heures quarante.*“

Vreme smrti: 14.40.

„Vi... ste je... ubili“, bile su moje poslednje reči, pre nego što se oko mene sve zacrnelo.

MRAK JE, A SOBA JE DOBRO OSVETLJENA. Hladno je, a u sobi je tako sparno da mi se košulja lepi za grudi i znoj mi rosi čelo. Stvarni su krv, koju osećam u ustima, razdirući bol pod rebrima, masnice na zglobovima od lisica kojima su me okovali za zid. Dok lebdim između svesnog stanja i nesvestice, pružam otpor. Svašta mi prolazi kroz glavu. Ritam se i udaram pesnicama. Čini mi se da sam ugrizla nekog za ruku. A svejedno mi je. Meni više ništa nije važno.

Sada i ja vidim isto što i Vini. *La reddition*. Predaja. Prestani da se opireš i biće ti lakše. Kao da mi je *la reddition* pružila ruku, ali ja oklevam da je prihvatim.

Vreme je prolazilo. Po mojoj slobodnoj proceni, minulo je deset sati od smrti moje najbolje drugarice.

Otvaraju se vrata ćelije. To je Bulez, upravnik KPZ-a za žene. Crna zalizana kosa. Besprekorno trodelno odelo, savršeno vezana kravata. Izgleda kao pravi političar. U Americi bi Bulez bio gradski većnik koji namerava da se kandiduje za Kongres. U Francuskoj je upravnik zatvora koji vreba priliku da napreduje u službi Ministarstva pravde.

„Neću trošiti vreme na ljubaznosti“, reče, sasvim prikladno s obzirom na to da su njegove uposlenice nekoliko sati ranije ubile moju najbolju prijateljicu, a mene premlatile i okovale.

Osvrnula sam se po ćeliji, velikoj taman koliko i moj garderober pre preseljenja iz Amerike. Plesnjivi zidovi i tavanica. Dole po betonu tamne mrlje slične flekama od ulja u garaži – jedino što su ove ovde posledica zatajivanja ljudskog bića, a ne mašine.

Ovo je *la mitard*, zatvor u zatvoru. Samica, u Americi.

Bulezu je bilo neprijatno što se tu našao. Mrzeo je da prlja svoje izmanikirane ruke. Kod mene je pak došao s određenim razlogom, koji se spremao da mi saopšti.

„Priznaj koji si lek upotrebila?“, upita. „Ništa lakše od toga da proverimo sadržaj ormara s lekovima i da utvrdimo šta nedostaje. Ali draže nam je da ti priznaš.“ I pored tvrdog izgovora engleski mu je besprekoran. Većina obrazovanih Francuza tečno govori engleski.

Nakašljala sam se. Isprskala krvlju svoje smeđe pantalone.

„Neću drugi put pitati“, izjavi on.

„Laknulo mi je. Znači da više neću morati da se pravim da te ne vidim.“

Zamišljeno je trepnuo. Trebalo mu je malo da protumači šta sam rekla. Potom je iskrivio lice. „A da to nije samoubištvo?“, upita me. „Obe ste imale pristup lekovima. Ili se sama ubila ili si je ti otrovala. Šta je od to dvoje, Abi?“

Nije mi promakla naslada s kojom je izgovorio te reči. Mada smo oboje znali da ni jedno ni drugo nije tačno. Samo je hteo da mi stavi do znanja da će u zvaničnom objašnjenju stajati ili ovo ili ono.

„Vini nikad ne bi digla ruku na sebe“, rekoh. „Da se niste *usudili* da joj to prišijete.“

„Aha.“ Podigao je bradu. „Znači, ipak je ubistvo.“

Pokušavao je da me razbesni. Ovaj tip je dušu dao za zatvorskog upravnika. Gde će naći bolje mesto za davanje oduška svom sadizmu.

„Potpuno je razumljivo da si je krivila za sve što te je snašlo“, zaključio on.

Ponovo sam se nakašljala. I opet isti ishod. Obrisala sam bradu o rame, pošto su mi ruke bile zauzete.

„Neću zaboraviti ovo što se danas desilo“, rekoh. „Neko će platiti za to.“

„Imam bolji predlog.“ Bulez je krenuo prema meni, prilično opušteno jer sam bila vezana. Ostavio je ipak nekoliko koraka rastojanja između nas, da ne mogu da ga zakačim ako se ritnem.

„Priznaj dvostruko ubistvo“, predloži mi. „I ovo što se dogodilo tvojoj drugarici Vini biće proglašeno samoubistvom.“

Logično. Na suđenju nijedna od nas četiri nije priznala zločin. Bulezu je stalo da ispadne junak koji će iznuditi moje priznanje, a onda ga kao komad živog mesa baciti proždrljivim međunarodnim medijima – ali i francuskim glasačima, kad za to kućne čas.

„Šta ako ne priznam?“, upitah.

„Pa ti si već počinila dva ubistva. Što ne i treće? Jedino što ne možemo da te držimo iza rešetaka duže od onoga koliko ti je suđeno da živiš. Zato postoje drugi načini da te kaznimo, Abi.“ Uputio se ka vratima ćelije. „Dajem ti četrdeset pet dana da na miru razmisliš o tome.“

„Misliš valjda trideset, Bulez.“ Francuzi su nedavno doneli zakon kojim se vreme usamljenja kažnjenika u *le mitardu* ograničava na trideset dana najviše. Ali u KPZ-u za žene znaju kako da zaobiđu propise kad im treba.

„Zar sam rekao četrdeset pet? Eh, šta ćeš.“ Izvio je naviše uglove usana. Kucnuo je člancima prstiju po vratima. Rastvoriše se uz pisak.

„Bulez“, pozvah ga. „Izgubićeš. A ja ću jednog dana izaći odavde.“

Zaškiljio je. A onda mu se usta raširiše u osmeh. „Zar madam koja je najpoznatiji zločinac u istoriji Francuske? Nećeš ti nikud odavde mrdnuti.“

Posle tih reči Bulez je nestao. Osvetljenje, koje su podešavali izvan ćelije, zgasnulo je i mene je progutao mrak. Na trideset dana. A možda i na čitavih četrdeset pet.

Ako ne i do kraja mog života.

I sve to zbog samo dve noći u Monte Karlu.

Prva knjiga

TRINAEST MESECI RANIJE:
JUN 2010.

Prvo poglavlje

JEDVA POLA SATA pošto je uzleteo s bernskog aerodroma, avion dodirnu pistu u Nici tako meko kao da smo sleteli na maslac. A možda je to samo zbog šampanjca, koji mi je već otupeo čula i obojio svet čarobnim bojama. Meni je zapravo čarolija i obećana. Čarolija koja je svakoj od nas, iz ovog ili onog razloga, bila potrebna. Trebalo nam je da se kupamo u raskoši. Trebao nam je četvorodnevni san.

„Meni je i odmor zvanično počeo!“, objavila sam družini, iskapivši poslednji gutljaj šampanjca.

„E dobro si se setila, srećo!“ Vini se protekla preko prolaza između sedišta i uhvatila me za ruku.

Serena je s mesta preko puta mog podigla praznu čašu i zbacila dugu plavu kosu. „Bonžur, Monte Karlo. I tu se, drage moje, završava moje znanje francuskog.“

„Ne zaboravi i šardone i merlo“, dodala sam.

„Tuše“, uzvratila mi je.

„Vidiš, rečnik ti se iz časa u čas obogaćuje.“

Obuhvatila sam pogledom svoje prijateljice. Je li moguće da sam imala toliko sreće? Serena Skofild, plavuša amazonka

– bivša američka olimpijska takmičarka u skijanju koja je osvojila peto mesto u spustu u Lilehameru. Braja Gordon, rođena pre trideset jednu godinu u Johaneshburgu za vreme strahovlade aparthejda, najmlađa članica našeg klana i nesumnjivo najpametnija, naš nepresušni izvor enciklopedijskog znanja o temama brojnim i nevažnim, i sama prava lepotica sa savršenom kožom boje kafe i afričkim kovrdžama ošišanim do brade. I Vini Bruks, naravno, egzotična Britanka, Diva, kako smo je zvale, lepša od svake manekenke s modne piste i većinu vremena gotovo potpuno nesvesna svog izgleda.

I među njima ja, Abi Eliot. Šta su te zanimljive i božanstvene žene tražile sa mnom ni meni nije bilo jasno. Kad god bih se setila koliko sam kukala zbog toga što napuštamo Ameriku i selimo se u Švajcarsku, samo bih bacila pogled na ove žene i zaključila da svako zlo ima svoje dobro.

„Mislim da ću do kraja našeg putovanja govoriti s britanskim naglaskom“, okrenula sam se ka Vini. „Vraški dobra predstava, a, srećo?“, usudila sam se da izvedem svoju najbolju imitaciju montipajtonovaca.

„E onda ću ja izigravati Amerikanku“, odgovorila je ona. „Hej, šta ima? Koga sledećeg treba da oslobađamo?“

Kad smo izašle iz privatnog aviona – hvala ti, Serena – okupali su nas zraci gostoljubivog zalazećeg sunca. Terensko vozilo prevezlo nas je do dela aerodroma *Azurna obala* određenog za putnike privatnih aviona, da pokupimo prtljag.

„Gde su nam kola?“, upitala je Vini.

„Kola? Vreme ih je potpuno pregazilo, *dušice*“, odvrtila je Serena u maniru prave Zaze, i svima nam namignula. Iako nijedna od nas nije bila ni blizu siromašna, Serena nas je višestruko nadmašila. Oni koji su je znali, zaboravljali su na to koliko je bogata. Nisam znala nikog ko je toliko drag i ko

stoji s obe noge na zemlji kao ona. Ali tog vikenda je rešila da se ponaša drugačije. Imala je novca napretek i sasvim je bilo jasno da ne namerava da škrtari.

Pratile smo Serenu od izlaza do velike platforme za uzletanje – i golemog, sjajnog, sivosrebrnog helikoptera.

„Serena, šališ se!“ , rekla je Braja, možda malčice nervozno. Braja nije navikla da izlazi. Zavijeno u oblande, moglo bi se reći da je njen muž Kolton zagovornik čvrste ruke. A bez uvijanja, za te kao što je on postoji drugi naziv. U suštini stvari, Braji je to bio prvi ženski vikend.

„Što da se kotrljamo kad možemo da letimo!“ Serena je pojurila ka helikopteru i popela se u njega. Nisam verovala svojim očima – a možda i jesam. Serena je ležala na novcu i naprosto je odlučila da nam priredi četiri dana kao iz bajke.

„Čudi me da nisi našla ništa veće“, rekla sam.

Čim smo vezale pojaseve, helikopter je začas uzleteo, izazvavši mi blago komešanje u stomaku. Ali uskoro smo jezdile preko Monaka i sve ostalo je izbledelo u poređenju sa strmim bregovima Francuske rivijere, prostranim plavetnilom Sredozemnog mora istačkanog jahtama i jedrilicama koje su se u sumrak vraćale u luku, i ružičasto-zelenim nebom na obzorju, gde je sunce lagano tonulo.

„Jeste li znale da je Monako pretposlednja po veličini država na svetu?“ , upitala je Braja.

„Zapanjujuće“, rekla je Vini. Uхватила mi je pogled i obe smo suzbile smeh.

„Brajo, srećo“, rekla sam, potapšavši je po nozi, „došle smo ovamo da se zabavimo. Opusti se malo.“

Svega sedam minuta kasnije prizemljili smo se na platformu za sletanje pokraj plaže. Otkopčale smo pojaseve i sačekale da nam pilot otvori vrata.

„Čekajte“, rekla je Serena. Zavukla je ruku u torbu, izvadila tri nabrekle koverta i svakoj dala po jednu. Otvorila sam je i ugledala debeli svežanj evra.

„Šta je ovo?“, upitala je Vini.

„Svakoj po pedeset hiljada evra“, odgovorila je Serena. „Kockajte se. Kupujete. Radite s njima šta god poželite. Samo mi obećajte da ćete ih potrošiti.“

„Smem li da kupim kola?“, upitala sam je. „Omanje ostrvo?“

„Možda neku filmsku zvezdu?“, predložila je Vini. „Mogla bih da iznajmim Breda Pita za vikend.“

„Što njega? Premator je, Vini“, rekla sam. „Daj nekog mlađeg. Zaka Efrona, bolje.“

„Bolje nekog sportistu“, nudila je Serena. „Dejvida Bekama. Rafu Nadala.“

„Rafa bi mogao“, složila se Vin.

Pogledale smo u Braju, koja je ćutala kao zalivena. Posmatrala je novac, pa pogledala u Serenu, ne skrivajući nestašan osmejak koji joj je zatitrao na usnama. „Ovolika lova mogla bi me uvaliti u grdnu nevolju“, kazala je.

Ukrstile smo poglede, blago omamljene i pripite, opuštene i neobuzdane, a onda prsnule u smeh. S druge strane prozora video se Monte Karlo, igralište bogatih i slavnih. Sve četiri smo se na svoj način osećale kao saterane u ćošak; bile smo majke i supruge koje žive u prisvojenom švajcarskom gradu, a četiri dana pred nama doživljavale smo kao priliku za bekstvo. Priliku da živimo tuđim životom.

„Brajo“, rekla sam, „upravo to i hoćemo.“

Drugo poglavlje

SVEGA NEKOLIKO MINUTA KASNIJE već smo se našle na ulazu hotela *Metropol*. Pred suton neko kao da je prigušio svetlo na dimer prekidaču. Vazduh je bio topao i sparao. Torbe su nam preuzeli nosači u sivim jaknama i s kapicama na glavi, veselo nas pozdravivši prvo na nemačkom – očigledno su ishitreno zaključili o našem poreklu po plavuši Sereni – potom i na engleskom.

Hotel je izgledao božanstveno. Kad smo prošle ispod granitnog svoda obraslog lozicom, bila sam ubeđena da će naš dolazak najaviti trubama. Stazicu prekrivenu kamenim pločama koje su tvorile šaru oivičavale su sveće u kitnjastim staklenim posudama, japanske biljke u ćupovima i visoki ošišani borovi, koji su uprkos verovatno poznatom imenu meni delovali potpuno anoreksično. Pred nama se ukazao hotel, obasjan zamirućom svetlošću dana. Već sledećeg časa u ruci mi se stvorila čaša šampanjca, i po nosu su me zašašljili mehurići kad sam ga gucnula u hodu. Neko od zaposlenih nam je objašnjavao kako je hotel nedavno preuređen i pomenuo čoveka po imenu Žak Garsija, na šta sam ja

važno klimnula glavom i rekla: „Dopada mi se njegov rad“, mada nisam imala blagu predstavu ko je taj. Vini je u uzanoj zelenoj letnjoj haljini lepršala ispred jata, pevušila i mahala rukama, verovatno privlačeći pažnju nosača.

„Baš je uzbudljivo!“ Serena me je privila uza se da se kucnemo.

U velikom prozračnom predvorju sve je mirisalo na novac, počev od podnih pločica s kockastom šarom do prozora na tavanici i raskošno izrađenih svetiljki koje su visile s nje – zamislite veliki luster pod šatorom – do gostiju, muškaraca u smokinzima i nekoliko hiljada dolara skupim odelima, žena u večernjim haljinama nakićenih biserima.

„E ovako bih mogla da živim“, rekla sam.

„Skofild“, saopštila je Serena recepcioneru.

Čovek je taknuo nekoliko dirki, pa je upitao: „Sajmon?“

„Sajmon?“, sve četiri smo graknule u isti glas. Sajmon je Serenin muž. Prava slika i prilika bogatog smarača. Vrlo je uglađen, mora mu se priznati, mada lično nikad nisam shvatala šta njih dvoje traže zajedno.

No sve to na stranu – suština je bila da smo mi pobegle na vikend. Ugrabiti četiri dana samo za nas značilo je da muževi ne postoje. Može se reći da je svaka na tom putovanju tražila nešto drugo, ali oko glavnog smo se slagale.

„Pu, daleko bilo“, otepevala je Vini.

Serena se nasmejala. „Njegova asistentkinja nam je rezervisala hotel. Verovatno je po navici rekla Sajmonovo ime.“

„Jedva čekam da vidim tu sobu“, kazala je Braja.

„Ma koga briga za sobu“, Serena je pljesnula rukama. „Idemo u kazino. Svrbe me prsti.“

„Koga briga za sobu?“, ponovismo sve tri, i opet gotovo u isti glas. Nadjačale smo je. Morale smo da vidimo apartman o kome se toliko priča.

* * *

„Opa“, izustila sam otegnuto. Predsednički apartman, dvostruki penthaus. Zovu ga *carré d'or*. Imao je ime kao parfem. A izgledao je kao dvorac. Kud god pogledaš, sveže ubrane ruže. Šampanjac i kolačići za dobrodošlicu. Skupocena umetnička dela. Pogled na polovinu Monte Karla. Da ponovim još jednom, ne bi mi smetalo da ovako živim.

Nisam poticala iz bogate kuće, a nisam imala ni novca za bacanje, što je značilo da Džefri i ja živimo savršeno pristojno – samo nemamo ni letnjikovce ni privatne avione. Mada, ruku na srce, nismo mogli ni da se žalimo. Ali to je jedino po čemu sam se izdvajala od ostalih. Vini je u Londonu odrasla u izobilju. Braja i Serena su se bogato udale. Verovatno nijednoj nije bilo prvi put da vide ovakav penthaus, doduše, sudeći po tome kako su se rastrčale na sve strane kao bubašvabe da ga osmotre, možda je ovaj ipak izlazio izvan okvira njihovog uobičajenog platnog razreda.

Ja u životu nikad ništa raskošnije nisam videla. Predvorje, verovatno dovoljno veliko da u njega sleti helikopter, prekrivao je tamni parket u zagasitozlatnim i kestenjastim nijansama. Prozori od poda do tavanice gledali su na Azurnu obalu, a terasa me je mamila da izađem napolje. Ipak sam prvo virnula u kupatilo – mermer i pešćar od poda do tavanice, divna kada u boji slonovače i tuš-kabina dovoljno velika da u nju stane omanja porodica – „Pa, nije loše“, bile su moje reči.

Potom sam provirila u jednu spavaću sobu, i to onu prednju, dvaput veću od moje sobe u Bernu, u svetlim tonovima zelene i sa cvetnim zidovima, i spazila vrata iza kojih se nazirao toaletni deo sa stočićem na jednom zidu. Rekla sam nosaču da tu spusti moje i Vinine torbe; nas dve ćemo deliti prednju sobu, a Serena i Braja neka uzmu stražnju.

A onda sam izašla na terasu. Vini je već stajala napolju, i izgledala je prelepo onako zagledana preko kazina *Monte Karlo* u azurno more i rumeno nebo iza njega. Povetarac joj je nosio tamnu kosu s leđa.

„Samo ova terasa je veća od mog prvog stana u Džordžtounu“, rekla sam joj. „Dvaput veća.“

„Znam, curo. Zar nije predivna?“ Vini se okrenula i raširila ruke, kao da je na pozornici. „Zdravo, Monte Karlo!“, rekla je.

Serana je provirila iz svoje sobe. „Oblačite se, dame“, rekla je. „Idemo da se kockamo.“